

Hugo Bouter

De kinderen van het licht en die van de duisternis

Genesis 4 en 5

Set, de plaatsvervanger van Abel

Zoals Abel een beeld is van Christus als de Gestorvene, is Set een beeld van Christus als de Opgestane. Set nam de plaats in van de gestorven Abel, en zijn naam betekent ook 'plaatsvervanger' (zie Gen. 4:25). Hij werd het nieuwe familiehoofd van de kinderen van het licht, het zaad van de vrouw. Kain daarentegen vertegenwoordigde de linie van de duisternis, het zaad van de slang. De twee mensenfamilies van Genesis 4 en 5, het goddeloze geslacht van Kain en het godvrezende nageslacht van Set, waren fundamenteel verschillend. Daarom corresponderen deze hoofdstukken met het werk van de eerste scheppingsdag, waarop God scheiding maakte tussen het licht en de duisternis, tussen dag en nacht (Gen. 1:3-5).

Het contrast tussen de beide broers Kain en Abel leefde voort in deze twee families. Kains nakomelingen stonden tegenover die van Set, de opvolger van Abel. Zo staan de kinderen van de wereld tegenover de kinderen van God, die beeld dragers zijn van de opgestane Heer. Spiegelen wij ons aan het Hoofd van onze familie? Dan zullen wij de kenmerken vertonen die hier in Genesis 4 en 5 worden geschetst van de zonen van het licht.

In het nageslacht van Set treffen wij gelovigen aan die ook voor ons een voorbeeld vormen, ware kinderen van het licht:

- (1) Iemand zoals Enos – dat betekent ‘sterfelijk’, die in het besef van eigen geringheid en vergankelijkheid de naam van de Here aanriep (Gen. 4:26; Ps. 8:5; 144:3).
- (2) Iemand zoals Henoch – dat betekent ‘ingewijd’ of ‘leraar’, die wandelde met God en inzicht kreeg in Gods plannen en gedachten zelfs tot in de verre toekomst (Gen. 5:22-24; Hebr. 11:5; Jud:14-15).
- (3) Iemand zoals Noach – dat betekent ‘troost’ of ‘rust’, die genade vond in Gods ogen en die als de voorbode van een nieuwe dag troost teweeg kon brengen op een vervloekte aarde (Gen. 5:29; 6:8; Hebr. 11:7; 1 Petr. 3:19-22; 2 Petr. 2:5; 3:5-6).

Verwijzingen naar de eindtijd

Noach, die een prediker van de gerechtigheid was (2 Petr. 2:5), werd door God bewaard in de ark toen Hij de zondvloed bracht over een goddeloze wereld. De tijd van Noach vóór de vloed wordt door Christus Zelf vergeleken met de tijd vlak vóór Zijn wederkomst op aarde (Matt. 24:37-39). Deze periode is een beeld van de eindtijd die voorafgaat aan de komst van de Zoon des mensen, die geheel onverwachts plaatsvindt en een vernietigend oordeel brengt over de goddelozen. De ongerechtigheid op aarde zal dan opnieuw een hoogtepunt hebben bereikt, zodat Gods oordeel niet langer kan uitblijven.

De zondvloed spreekt van de vloed van Gods toorn, die straks de aarde zal overstromen tijdens de Grote Verdrukking. Het eindoordeel over de tegenwoordige hemelen en de aarde zal overigens niet door middel van water worden uitgevoerd, maar door vuur (2 Petr. 3:7).

De ‘hemelvaart’ van Henoch, die het refrein ‘(...) en hij stierf’ in Genesis 5 onderbreekt, is een beeld van de komende hemelvaart van de gelovigen. Evenals Henoch vóór het oordeel van de zondvloed werd weggenomen van de aarde, zal de Gemeente vóór de oordelen van de Grote Verdrukking worden weggenomen en de Heer tegemoet gaan in de lucht (1 Tess. 4:15-18; Openb. 3:10).

Noach daarentegen werd gespaard dóór het oordeel heen dat de aarde verdelgde. In dit opzicht is hij dan ook een type van het overblijfsel uit het volk Israël, dat dóór

de oordelen van de Grote Verdrukking zal worden heengeloodst en dan veilig de nieuwe aarde van het Vrederijk zal betreden.

De kinderen van de duisternis

In schril contrast met de zonen van het licht staan de nakomelingen van Kaïn, de mens *zonder* God, die de grondlegger werd van een cultuur *zonder* God. Ver van het aangezicht van de Here probeerde Kaïn toch een plaats van veiligheid op aarde te vinden. Hij werd de eerste stedenbouwer en hij noemde die stad naar zijn zoon Henoeh (Gen. 4:17). Nimrod – dat betekent ‘rebel’ – werd de tweede stedenbouwer en hij voerde de mensheid aan in openlijke opstand tegen God (Gen. 10:10-12).

Abraham is echter het lichtende voorbeeld dat wij als gelovigen voor ogen mogen houden. Abraham werd in deze wereld zonder God een *pelgrim*, die zich op weg begaf naar een betere stad en een beter vaderland. Hij verwachtte de stad die fundamenteën heeft; en hij verlangde naar een beter, dat is een hemels vaderland. Van die hemelse stad, het Nieuwe Jeruzalem, is God zowel de Ontwerper als de Bouwmeester (Hebr. 11:10).

Overigens bleef zelfs de mens zonder God niet geheel verstoken van Gods goedheid. Dat is ook nu nog zo, want God laat Zijn zoon nog steeds opgaan over bozen en goeden; en Hij laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen (Matt. 5:45). Hij vervult de harten van de mensen met voedsel en vreugde (Hand. 14:17). Maar ondanks de bewijzen van Gods goedheid voerde de weg van Kaïn steeds verder weg van God. Zijn zoon Henoeh zal zeker niet zijn ingewijd in Gods gedachten, zoals dat later wel het geval was met zijn naamgenoot – de zevende van Adam af in de linie van Set (Jud.:14).

Kaïns nakomelingen toonden zich weliswaar erg creatief, maar zij gebruikten hun smeedkunst voor het maken van wapens en hun toonkunst voor het vervaardigen van een wraaklied! De lijn van Kaïn mondde uit in het brute geweld van Lamech (Gen. 4:23-24). In Genesis 6 zien wij de totale verwording van deze cultuur zonder God. De boosheid van de mens werd alsmaar groter en de aarde was vol verderf en geweldenarij.

Na de zondeval wandelde de mens bij het licht van zijn geweten, dat hem in staat stelde goed en kwaad te onderscheiden. Maar het kwaad werd niet direct bestraft en dat leidde tot normloosheid en wetteloosheid. Nadat God lang geduld had

geoeffend, greep Hij in als de Rechter van de hele aarde en maakte Hij aan deze situatie een einde door middel van de zondvloed. Pas na de grote vloed volgde de instelling van menselijke overheden om het kwaad – en dan met name de geweldenarij, het bloedvergieten – te bestraffen (Gen. 9:5-6).

Waarschijnlijk zien wij in deze vreselijke tijd vóór de zondvloed ook demonische invloeden aan het werk. Wij lezen namelijk in Genesis 6:1-4 over verbintenissen tussen de zonen van God en de dochters van de mensen. Het is aannemelijk om bij de 'zonen van God' te denken aan gevallen engelen, die hun oorspronkelijke staat hadden prijsgegeven (vgl. Job 1 en 2; 2 Petr. 2:4; Jud.:6). Na de zondvloed, die een radicaal einde maakte aan deze onwettige verbintenissen, kregen de occulte invloeden een ander karakter door de invoering van de afgodendienst – die niets anders is dan de verering van de demonen (Deut. 32:17; Joz. 24:2; 1 Kor. 10:20).

Abraham werd geroepen uit deze wereld waarin de afgoderij gemeengoed was geworden, om de stamvader te worden van een volk dat geheel voor de Here zou zijn afgezonderd. Maar de bijzondere ontplooiing van de activiteit van de boze vóór de vloed bevestigt de parallel tussen deze periode en de tijd die voorafgaat aan de wederkomst van Christus: een tijd die het stempel zal dragen van een ongekende werking van de satan (Matt. 24:11vv.; 2 Tess. 2:3vv.; Openb. 13).

Laten wij dus waakzaam zijn en wandelen als kinderen van het licht. God heeft ons niet bestemd tot toorn – Zijn oordelen komen over een goddeloze wereld – maar tot het verkrijgen van de behoudenis door onze Heer Jezus Christus, die voor ons is gestorven, opdat wij samen met Hem zouden leven (1 Tess. 5:4vv.).

Oude Sporen 2015

